

at jeg ansaa det for en meget usikker Regning, at man overhovedet skulde kunne bekæmpe og fortrænge Tuberkulosen, men at jeg erkendte, at det havde en saa stor Betydning endog blot væsentlig at faa den begrænset, at jeg ikke vilde undersøge, om det var for mange Penge, der blev brugt. Men da jeg ikke havde Tillid til, at man vilde naa det Maal, man havde sat sig ved Loven, fandt jeg, at det var rimeligt, ikke blot lige overfor mig, men lige overfor de mange, der ubetinget ere af den samme Mening, at man ikke forlangte en vedvarende Lov. De, der nu som den højtærede Minister synes at have en fast Tro paa, at Bestemmelserne ville vise sig hensigtsmæssige helt igennem, med andre Ord, at Loven vil vise sig heldig, de maa jo da trøste sig ved, dersom Loven kun gælder for 5 Aar, at hvis den har vist sig god, vil den ogsaa blive fornyet. Det forekommer mig aldeles ikke at være nogen Grund til at afvise de tvivlendes Tilbud om at ville stemme paa Loven paa Tid, at man selv har en Tyrketro paa, at den ubetinget er god. Er den det, vil den ogsaa blive fornyet, men er den slet, saa er det jo godt, at den ikke skal vedblive at gælde, indtil man fra alle Lovgivningsmagts Sider kan blive enig om at faa den forandret.

Det var den ene Bemærkning jeg vilde gøre. Saa var der det ulykkelige Skolebarn, som jeg kom til at nævne; det forekommer mig, at det er en urigtig Forudsætning fra den højtærede Ministers Side, at det Skolebarn, der bliver tvunget ud af sin Skolegang som farlig for sine Kammerater, intet lider ved overhovedet ikke at lære noget, thi han forudsætter et enten — eller, som ikke slaar til. Han forudsætter enten, at det kreperer, — og saa behøver det ikke at læse mere, — eller ogsaa, at det bliver saa fuldstændig rask igen, at der ikke er Tale om andet, end at det kan komme i Skole paa ny. Men Sandsynligheden ligger midt imellem disse to Alternativer. Sandsynligheden taler for, at Barnet i mange Aar vil gaa med sin Sygdom og altsaa gaa ganske uopdraget igennem Verden.

Justitsministeren (Alberti): Det er dog ikke sikkert, om der ikke er et tredie Alternativ, nemlig, at Barnet ikke er fuldkommen helbredet, men ophører med at være smitsomt, og i saa Fald falder det jo ikke ind under § 10.

For øvrigt vil jeg gerne gøre den Be-

mærkning til det ærede Medlem, at hans Betragtning, at Loven kun skulde gælde for en vis Tid, kunde være fuldstændig rigtig, hvis det, der blev foreslaaet, var, at Staten skulde tage det hele i sin Haand og betale det hele, men saaledes er Forholdet ikke. Ved disse Lovforslag, og navnlig ved det ene, foreslaas det, at Staten skal yde et Bidrag, et meget væsentligt og rundeligt Bidrag, til Helbredelsen af Tuberkulose, men gennem dette Bidrag appelleres der til andre, dels til Kommuner og dels til private, om Oprettelsen af Sanatorier og andre Sygehuse og Hospitaler. Hvis det nu bliver fastsat, at Loven kun skal gælde i 5 Aar, vil man slet ikke kunne vente, at Kommunerne eller private ville i noget Omfang, der havde nogen Betydning for denne store Sag, sætte sig i Udgift eller Bekostning for at oprette de Sygehuse, der ere nødvendige, for muligvis efter 5 Aars Forløb at miste Statens Støtte og staa overfor en Opgave, som de slet ikke selv magte at gennemføre. Derfor tror jeg, at den rigtige Form er den, som Lovforslaget har faaet, og som er udtrykt i alt Fald i det ene af Lovforslagene saaledes, at der om 10 Aar skal finde en Revision af Loven Sted. Om Betydningen af en saadan Bestemmelse kan der naturligvis være forskellige Meninger. Det ærede Medlem har den Mening, at den betyder slet ingen Ting. Det er dog vist at gaa for vidt, naar man ser hen til, at Rigsdagen i de sidste 30 Aar Aar efter Aar har vedtaget Love, hvori netop denne Bestemmelse fandtes.

Nordby: I sit Forsvar for § 6 fremkom den ærede Minister med en Udtalelse, jeg maa tage bestemt Afstand fra. Jeg kan nemlig ikke billige, at Tuberkulose med Hensyn til Farlighed bliver sammenlignet med veneriske Sygdomme. Det gjorde den højtærede Minister, idet han udtalte, at hvad der var nødvendigt i det ene Tilfælde, overfor den veneriske syge, maatte man finde sig i ogsaa var nødvendigt overfor Tuberkulose. Det kan jeg, som sagt, ikke billige. Jeg kan sige, at *heldigvis* har jeg intet Kendskab til Syfilis for saa vidt, men man faar dog ved, hvad man hører nu og da, et Begreb om, hvilken forfærdelig Sygdom venerisk Sygdom, Syfilis, er. Ihvorvel jeg ogsaa indrømmer, at Tuberkulosen er en Svøbe, kan jeg dog ingeniunde indrømme, at der i dette Tilfælde bør eller skal tages de samme Forholdsregler som overfor Syfilis. Jeg er